Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2012. gada 6. novembrī*

Valsts pienākumu neizpilde — Sociālā politika — Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā — Direktīva 2000/78/EK — 2. pants un 6. panta 1. punkts — Valsts režīms, kurā tiesnešu, prokuroru un notāru amata pildīšanas maksimālais vecums ir noteikts 62 gadi — Likumīgi mērķi, kas attaisno atšķirīgu attieksmi salīdzinājumā ar darbiniekiem, kas nav sasnieguši 62 gadu vecumu — Pārejas perioda ilguma samērīgums

Lieta C-286/12

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2012. gada 7. jūnijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J. Enegren* un *K. Talabér-Ritz*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Ungāriju, ko pārstāv *M. Z. Fehér*, pārstāvis,

atbildētāja.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 13. jūlija rīkojumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procedūrā, kas paredzēta Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 23.a pantā un Tiesas Reglamenta 133. pantā,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 1. oktobrī tiesas sēdi,

uzklausījusi ģenerāladvokāti,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – ungāru.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Komisija lūdz Tiesai konstatēt, ka, pieņemot valsts tiesisko regulējumu, kurā tiesnešiem, prokuroriem un notāriem tiek noteikts amata pildīšanas maksimālais vecums 62 gadi, kas rada atšķirīgu attieksmi vecuma dēļ un kas nav attaisnota ar likumīgiem mērķiem, un kas katrā ziņā nav atbilstīga un vajadzīga, lai sasniegtu mērķus, Ungārija nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.), 2. pantā un 6. panta 1. punktā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

2 Direktīvas 2000/78 1. pantā ir noteikts:

"Lai vienlīdzīgas attieksmes princips stātos spēkā dalībvalstīs [lai dalībvalstīs ieviestu vienlīdzīgas attieksmes principu], šīs direktīvas mērķis attiecībā uz nodarbinātību un profesiju ir noteikt sistēmu, lai apkarotu diskrimināciju reliģijas, uzskatu, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ."

3 Šīs direktīvas 2. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Šajā direktīvā "vienlīdzīgas attieksmes princips" nozīmē to, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas, kuras pamatā ir jebkurš 1. pantā minēts iemesls.

2. Šā panta 1. punkta vajadzībām:

a) uzskata, ka tiešā diskriminācija notiek tad, ja salīdzināmā situācijā pret vienu personu izturas, ir izturējušies vai izturētos sliktāk nekā pret citu personu jebkura 1. punktā minēta iemesla dēļ;

b) pieņem, ka netiešā diskriminācija notiek tad, ja acīmredzami neitrāla noteikuma, kritērija vai prakses dēļ personas, kuras atbalsta konkrētu reliģiju vai uzskatus, kurām ir konkrēta invaliditāte, konkrēts vecums vai konkrēta seksuālā orientācija, atrodas konkrētā nelabvēlīgā situācijā salīdzinājumā ar otru personu, ja vien:

i) šis noteikums, kritērijs vai prakse nav objektīvi attaisnota ar likumīgu mērķi un ja vien nav pienācīgi un vajadzīgi līdzekļi šā mērķa sasniegšanai vai

[..]."

4 Minētās direktīvas 6. panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka dažāda attieksme, kuras pamatā ir vecums, neveido diskrimināciju, ja attiecīgās valsts tiesību kontekstā tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota ar likumīgu mērķi, tostarp likumīgu nodarbinātības politiku, darba tirgu un profesionālās izglītības mērķiem, un ja šā mērķa sasniegšanas līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi.

Šāda dažāda attieksme cita starpā var ietvert:

a) to, ka nosaka īpašus nosacījumus darba un profesionālās izglītības iespējām, nodarbinātības un profesijas nosacījumus, tostarp atlaišanas un atalgošanas nosacījumus jauniešiem, vecākiem strādniekiem un personām, kuru apgādībā ir citas personas, lai veicinātu viņu profesionālo integrāciju vai nodrošinātu aizsardzību;

[..]."

Ungārijas tiesības

5 Līdz 2011. gada 31. decembrim 1997. gada Likuma Nr. LXVIII 57. panta 2. punktā tiesnešiem būtībā bija atļauts palikt amatā līdz 70 gadu vecumam.

6 Jaunā Pamatlikuma, kas pieņemts 2011. gada 25. aprīlī un stājās spēkā 2012. gada 1. janvārī (turpmāk tekstā – "Pamatlikums"), 26. panta 2. punktā ir noteikts, ka, "izņemot *Kúria* priekšsēdētāju, tiesneši var pildīt savu amatu līdz vispārējā pensionēšanās vecuma sasniegšanai".

7 Šajā ziņā Pamatlikuma pārejas noteikumu 12. panta 1. punktā (turpmāk tekstā – "pārejas noteikumi") ir noteikts:

"Ja tiesnesis sasniedz vispārējo pensionēšanās vecumu, kas norādīts Pamatlikuma 26. panta 2. punktā, pirms 2012. gada 1. janvāra, viņa amata pienākumi beidzas 2012. gada 30. jūnijā. Ja viņš sasniedz vispārējo pensionēšanās vecumu, kas norādīts Pamatlikuma 26. panta 2. punktā, laikā no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim, viņa amata pienākumi beidzas 2012. gada 31. decembrī."

8 Turklāt attiecībā uz prokuroriem atbilstoši Pamatlikuma 29. panta 3. punktam, "izņemot ģenerālprokuroru, prokurori var pildīt savus amata pienākumus līdz vispārējā pensionēšanās vecuma sasniegšanai".

9 Šajā ziņā pārejas noteikumu 13. punktā ir paredzēts:

"Ja prokurors sasniedz vispārējo pensionēšanās vecumu, kas norādīts Pamatlikuma 29. panta 3. punktā, pirms 2012. gada 1. janvāra, viņa amata pilnvaras beidzas 2012. gada 30. jūnijā. Ja viņš sasniedz vispārējo pensionēšanās vecumu, kas norādīts Pamatlikuma 29. panta 3. punktā, laikā no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim, viņa amata pilnvaras beidzas 2012. gada 31. decembrī."

10 Tādējādi, pirmkārt, 2011. gada Likuma Nr. CLXII par tiesnešu tiesisko statusu un darba samaksu (turpmāk tekstā – "2011. gada Likums par tiesnešiem"), kas stājās spēkā 2012. gada 1. janvārī, 90. panta ha) punkta izpratnē tiesnesim ir jāiet pensijā, ja viņš "sasniedzis amata pildīšanas maksimālo vecumu, kas viņam ir piemērojams [..], izņemot *Kúria* priekšsēdētāju".

11 Otrkārt, saskaņā ar 2011. gada Likuma Nr. CLXIV par prokuroru karjeru un ģenerālprokurora, prokuroru un citu prokuratūras darbinieku tiesisko statusu 34. panta d) punktu "prokurors beidz pildīt savu prokurora amatu, kad viņš ir sasniedzis viņam piemērojamo pensionēšanās vecumu".

12 Turklāt ar 2011. gada Likuma Nr. CCI, ar ko ir grozīti noteikti likumi atbilstoši Pamatlikumam, 45. panta 4. punktu no 2014. gada 1. janvāra tiek grozīts 1991. gada Likuma Nr. XLI par notāriem 22. panta d) punkts. Šajā pantā tā jaunajā redakcijā ir noteikts, ka "notāri beidz pildīt savus pienākumus dienā, kad tie sasniedz viņiem noteikto pensionēšanās vecumu".

13 Atbilstoši formulējumam, kas bija spēkā līdz 2009. gada 31. decembrim, 1997. gada Likuma Nr. LXXXI par sociālās apdrošināšanas pakalpojumiem pensiju nozarē (turpmāk tekstā – "Likums *Tny*") 18. panta 1. punktā ir noteikts:

"Tiesības uz sociālā nodrošinājuma vecuma pensiju no 62 gadu vecuma ir visām personām, kas ir nostrādājušas vismaz 20 gadus".

14 Redakcijā, kas stājās spēkā 2010. gada 1. janvārī, šī pati tiesību norma turpmāk ir izteikta šādi:

"Vecums, kas dod tiesības uz sociālā nodrošinājuma vecuma pensiju, ir noteikts šādi:

a) 62 gadi visām personām, kas dzimušās pirms 1952. gada 1. janvāra,

b) 62 gadi un 183 dienas visām personām, kas dzimušas 1952. gadā,

c) 63 gadi visām personām, kas dzimušas 1953. gadā,

d) 63 gadi un 183 dienas visām personām, kas dzimušās 1954. gadā,

e) 64 gadi visām personām, kas dzimušās 1955. gadā,

f) 64 gadi un 183 dienas visām personām, kas dzimušās 1956. gadā,

g) 65 gadi visām personām, kas ir dzimušas 1957. gadā vai vēlāk."

15 Piemērojot minētā 18. panta 2. punktu, tiesības uz pilnas likmes pensiju ir ikvienai persona, kura:

"a) ir sasniegusi pensionēšanās vecumu, kas noteikts iepriekš 1. punktā, atbilstoši savas dzimšanas gadam [..], un

b) ir pildījusi savu amatu vismaz 20 gadus, un

[..]."

16 Visbeidzot atbilstoši 2011. gada Likuma par tiesnešiem 230. pantam tiesnešu vidū, kas pirms 2013. gada 1. janvāra sasniedz no jauna noteikto maksimālo vecumu, to, kas sasniedz 62 gadu vecumu pirms 2012. gada 1. janvāra, amata pilnvaras beidzas 2012. gada 30. jūnijā, bet to, kas 62 gadu vecumu sasniedz no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim, pilnvaras beidzas 2012. gada 31. decembrī.

17 Turklāt 2011. gada Likuma Nr. CLXIV par prokuroru karjeru un ģenerālprokurora, prokuroru un citu prokuratūras darbinieku tiesisko statusu 160. pantā ir ietvertas tiesību normas, kas būtībā ir līdzīgas tām, kas paredzētas tiesnešiem. Notāriem tiks piemērots analogs režīms kā tiesnešiem un prokuroriem no 2014. gada 1. janvāra, kā tas ir norādīts šī sprieduma 12. punktā.

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

18 2012. gada 17. janvārī Komisija adresēja Ungārijai brīdinājuma vēstuli, kurā tā norādīja, ka šī dalībvalsts, pieņemot tiesnešiem, prokuroriem un notāriem piemērojamas valsts likumdošanas normas par amata pildīšanas maksimālo vecumu, nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti atbilstoši Direktīvai 2000/78. Savā atbildē 2012. gada 17. februārī minētā dalībvalsts apstrīdēja tai pārmesto pienākumu neizpildi. 2012. gada 7. martā Komisija izdeva argumentētu atzinumu, aicinot Ungāriju veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šī atzinuma prasības mēneša laikā pēc šī atzinuma saņemšanas. Šī dalībvalsts atbildēja ar 2012. gada 30. marta vēstuli.

19 Neuzskatīdama šādu atbildi par apmierinošu, Komisija 2012. gada 7. jūnijā cēla šo prasību.

20 Ar atsevišķu aktu, kas iesniegts Tiesas kancelejā tajā pašā dienā, Komisija iesniedza pieteikumu piemērot Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 23.a pantā paredzēto paātrināto tiesvedību, ko Tiesas priekšsēdētājs apmierināja ar 2012. gada 13. jūlija rīkojumu.

21 2012. gada 16. jūlijā *Alkotmánybíróság* (Konstitucionālā tiesa) nolēma ar atpakaļejošu spēku atcelt daļu no Komisijas kritizētajiem Ungārijas likumdošanas aktiem. Pēc Tiesas kancelejas lūguma Komisija 2012. gada 25. jūlijā izteica viedokli par šo lēmumu un turpināja uzturēt gan savu prasību, gan lūgumu izskatīt lietu paātrinātā tiesvedībā. Līdz ar to 2012. gada 14. augustā Ungārija ir iesniegusi savu iebildumu rakstu, kurā tā arī ir izteikusi savu viedokli par minētā lēmuma ietekmi uz šo lietu.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

22 Komisija apgalvo, ka apstrīdētās tiesību normas ir pretrunā Direktīvas 2000/78 2. pantam un 6. panta 1. punktam, jo ar tām ir ieviesta nepamatota diskriminācija un katrā ziņā tās nav ne atbilstīgas, ne vajadzīgas, lai sasniegtu Ungārijas izvirzītos apgalvoti likumīgos mērķus.

23 Ievadā Ungārija apgalvo, ka šī lieta ir daļēji zaudējusi priekšmetu, jo ar savu spriedumu *Alkotmánybíróság* ar atpakaļejošu spēku atcēla 2011. gada Likuma par tiesnešiem 90. panta ha) punktu un 230. pantu. Tātad vairs neesot jālemj par atbilstošo prasības daļu. Savukārt Komisija uzskata, ka šis spriedums nekādi neietekmē prasību.

Par diskrimināciju

24 Komisija uzskata, ka aplūkotā Ungārijas likumdošana pārkāpj Direktīvas 2000/78 2. pantu, jo ar to ir ieviesta diskriminācija vecuma dēļ starp tiesnešiem, prokuroriem un notāriem, kas sasnieguši šajos likumdošanas aktos noteikto maksimālo vecumu aiziešanai pensijā, un tiem, kas var turpināt strādāt. Obligātā amata pildīšanas maksimālā vecuma samazināšana no 70 gadiem līdz 62 gadiem, kas piemērojama tiesnešiem, prokuroriem un notāriem, ievieš atšķirīgu attieksmi, pamatojoties uz vecumu, starp noteiktā profesijā nodarbinātajiem. Atzīstot, ka Ungārija var brīvi noteikt šo personu pensionēšanās vecumu, Komisija apgalvo, ka jaunais režīms būtiski ietekmē puses saistošo darba attiecību ilgumu, kā arī, vispārīgāk runājot, to, kā attiecīgās personas veic savu profesionālo darbību, liedzot tām nākotnē piedalīties aktīvā dzīvē. Šajā ziņā Komisija precizē, ka apstāklis, ka agrāk attiecīgajām personām tika piemērots labvēlīgāks režīms nekā citiem valsts iestāžu darbiniekiem, neizslēdz, ka minētais tiesiskais regulējums ir diskriminācija.

25 Ungārija iebilst, ka šajā lietā nav nekādas diskriminācijas. Komisija aplūkoto tiesisko regulējumu esot vērtējusi tikai izolētā veidā, neņemot vērā kopējo tā kontekstu. It īpaši amata pildīšanas maksimālā vecuma pazemināšana personām, kas ietilpst attiecīgajās profesionālajās grupās, ir vērsta uz to, lai novērstu pozitīvo diskrimināciju, kas bija par labu šīm personām, jo tikai tās, atšķirībā no citiem valsts iestāžu darbiniekiem, varēja ne tikai turpināt pildīt pienākumus līdz 70 gadu vecumam, bet arī daudzos gadījumos saņemt gan algu, gan vecuma pensiju, uz kuru tām bija tiesības no brīža, kad tās sasniedza pensionēšanās vecumu. Tādējādi reforma ir vērsta uz to, lai līdzsvarotu vispārīgo darba tiesisko regulējumu.

Par diskriminācijas attaisnojumu

26 Komisija izvirza, ka apgalvotā atšķirīgā attieksme nav attaisnota saskaņā ar Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punktā noteiktajiem nosacījumiem. Apstrīdētājiem valsts likumdošanas aktiem nav neviena likumīga mērķa, un katrā ziņā tie nav samērīgi. Šie nosacījumi ir jāievēro ne tikai, nosakot amata pildīšanas maksimālo vecumu, bet arī, ciktāl tas attiecas uz šī maksimālā vecuma grozījumiem.

27 Par to, vai pastāv "likumīgs mērķis" šīs tiesību normas izpratnē, Komisija apgalvo, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai tikai tādi sociālās politikas mērķi, kas saistīti ar nodarbinātības politiku, darba tirgu vai profesionālo izglītību, ir piemēroti, lai attaisnotu atkāpi no diskriminācijas aizlieguma vecuma dēļ principa. Pirmkārt, neviens šāds mērķis neizriet no attiecīgajiem likumdošanas aktiem un arī nevar tikt secināts no šo likumdošanas aktu vispārīgā konteksta. Šāds trūkums pats par sevi ir pretējs Direktīvai 2000/78, jo tas liedz jebkādu minēto likumdošanas aktu likumības un samērīguma kontroli tiesā.

28 Otrkārt, Komisija norāda, ka administratīvajā posmā Ungārija ir izvirzījusi būtībā divus mērķus, kas it kā ir norādīti attiecīgajos likumdošanas aktos, proti, galvenokārt pensionēšanās noteikumu vienādošana visām personām un pakārtoti jaunu juristu iekļūšanas tiesās atvieglošana, lai radītu "līdzsvarotu vecuma struktūru".

29 Komisija uzskata, ka pirmais no šiem mērķiem nevar tikt uzskatīts par "likumīgu" Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta izpratnē, jo Tiesa ir nolēmusi, ka organizatoriska rakstura mērķi nevar attaisnot diskrimināciju. Par Ungārijas argumentu, ka Tiesa ar tās 2011. gada 21. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-159/10 un 160/10 *Fuchs* un *Köhler* (Krājums, I-6919. lpp.) ir pieņēmusi pretēju viedokli, proti, ka šādi mērķi ir likumīgi, Komisija apgalvo, ka šis spriedums nav attiecināms uz šo lietu. Minētajā spriedumā Tiesa neesot paplašinājusi "likumīga mērķa" definīciju šīs tiesību normas izpratnē, bet gan esot konstatējusi, ka mērķis izveidot "līdzsvarotu vecuma struktūru" starp jaunajiem ierēdņiem un vecākajiem ierēdņiem var būt nodarbinātības politikas un darba tirgus likumīgs mērķis. Kaut gan šim "objektīvajam mērķim" var būt "organizatoriskas" sekas, lai uzlabotu valsts tiesu iestāžu efektivitāti, tomēr šīs sekas pašas par sevi nevar tikt uzskatītas par "likumīgiem mērķiem".

30 Attiecībā uz otro mērķi Komisija norāda, ka arguments par vecāko tiesnešu aizstāšanu ar jaunākiem tiesnešiem un valsts tiesu iestāžu kvalitātes uzlabošanu, kas, kā tiek uzskatīts, izriet tikai no "skaidra un vienkārša vispārinājuma", ko Tiesa ir noraidījusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Fuchs* un *Köhler*, bet arī no zināma veida aizsprieduma saistībā ar vecumu. Ar Direktīvu 2000/78 indivīdi tieši tiek aizsargāti no aizspriedumiem.

31 Par maksimālā vecuma attaisnojumu Ungārija apgalvo, ka tas, ka aplūkojamie noteikumi, kas vienādā mērā attiecas gan uz tiesnešiem, gan prokuroriem un notāriem, ir pieņemti un stājās spēkā vienā laikposmā, skaidri parāda likumdevēja nodomu šajās nozarēs vienādot amata pildīšanas maksimālā vecuma režīmu, lai izveidotu "līdzsvarotāku vecumu struktūru" attiecīgajās profesijās. Šie mērķi turklāt ir "likumīgi" šīs direktīvas 6. panta 1. punkta izpratnē, kā pati Komisija to ir atzinusi.

Par attiecīgo valsts tiesību normu atbilstību un vajadzību

32 Ievērojot Ungārijas izvirzītos divus mērķus, kas esot norādīti apstrīdētajās tiesību normās, Komisija uzskata, ka, pat ja tos uzskata par objektīviem mērķiem Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta izpratnē, šīs tiesību normas nav piemērotas, lai sasniegtu šos mērķus.

33 Pirmkārt, minētās tiesību normas nevar veicināt mērķa vienādot pensionēšanās vecumu sasniegšanu, jo it īpaši tāpēc, ka, pirmkārt, tiesnešu un prokuroru dienesta attiecības beidzas, viņiem sasniedzot pensionēšanās vecumu, bet citu ierēdņu valsts dienesta darba attiecības beigsies tikai tad, ka viņi sasniegs šo vecumu un ja viņi būs nostrādājuši dienestā gadus, kas vajadzīgi, lai saņemtu pilnu vecuma

pensiju. Otrkārt, vēl paliekot tādi izņēmumi, kā, piemēram, attiecībā uz *Kúria* priekšsēdētāju, ģenerālprokuroru, konstitucionālās [tiesas] tiesnešiem vai prokuroru palīgiem un prokuroriem stažieriem. Visbeidzot, tiesnešiem, prokuroriem un notāriem nav iespējas – atšķirībā no citām valsts sektora profesiju kategorijām – lūgt saglabāt savu amatu "dienesta interesēs" pēc pensionēšanās vecuma sasniegšanas.

34 Otrkārt, attiecībā uz mērķi atvieglot jaunu profesionāļu iecelšanu amatos valsts tiesu iestādēs Komisija uzskata, ka aplūkojamo tiesību normu piemērošanas noteikumi, šķiet, nav izstrādāti veidā, lai sasniegtu norādīto mērķi. Turklāt tie neļauj vecāku ierēdņu pieredzi nodot jaunākiem juristiem, kas pievienojas attiecīgajām profesijām. Saskanīgāks veids, kas ilgtermiņā palīdzētu sasniegt vēlamo mērķi, būtu bijusi pakāpeniska amata pildīšanas maksimālā vecuma samazināšana.

35 Šajā ziņā Ungārija iebilst, ka faktiski šo tiesību normu un vienlaikus iespēju iecelt amatā jaunākus juristus dēļ "vidējai paaudzei" kļūst pieejams liels skaits augstāko amatu tiesās un prokuratūrā. Lai gan vecāki tiesneši, prokurori un notāri var būt spiesti pamest savu amatu, daudzi paliekot savās vietās. To klātbūtne un iespēja tiem nokļūt labākos amatos nodrošina, ka viņi iegūto pieredzi nodod saviem jaunākajiem kolēģiem.

36 Komisija apgalvo arī, ka tik ātra un radikāla amata pildīšanas maksimālā vecuma pazemināšana pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu norādītos mērķus, ievērojot nopietnās sekas, kādas šādas izmaiņas var radīt attiecīgajiem tiesnešiem, prokuroriem un notāriem. Viņi ir spiesti pamest savus amatus ātri, un viņiem nav laika sagatavoties, it īpaši finansiāli, savu ienākumu samazinājumam.

37 Savukārt Ungārija uzskata, ka pārejas periodi attiecībā uz ieinteresētajām personām bija zināmi ne tikai apstrīdēto likumdošanas aktu pieņemšanas laikā, bet kopš 2011. gada 20. jūnija, kad Ungārijas parlaments pieņēma 2011. gada Likumu Nr. LXXII, ar ko ir grozīti noteikti likumi par tiesisko statusu saskaņā ar Pamatlikumu. Šī 2011. gada Likuma Nr. LXXII 10. panta 1. punkts jau ietvēra "brīdinājuma termiņus, kas arī tika vēlāk transponēti 2011. gada Likumā par tiesnešiem un pārejas noteikumos". Šādos apstākļos ieinteresētās personas esot varējušas iepazīties ar apstrīdētajos likumdošanas aktos paredzētajiem pārejas periodiem kopš 2011. gada jūnija. Ungārija piebilst, ka notāru gadījumā noteikumi, ar kuriem ir samazināts amata pildīšanas maksimālais vecums, stājas spēkā tikai 2014. gada 1. janvārī, tādējādi viņiem ir ilgāks sagatavošanās laiks.

Par režīma saskaņotību

38 Komisija uzsver, ka nav nekādas saskaņas starp apstrīdēto režīmu un Ungārijas pensiju vispārējās sistēmas reformu. Tā paskaidro, ka "2012. gadā obligāti beigsies 62–70 gadu vecu tiesnešu, prokuroru un notāru dienesta attiecības", bet "no 2014. līdz 2022. gadam vispārējais pensionēšanās vecums un tātad arī tiesnešiem, prokuroriem un notāriem piemērojamais [amata pildīšanas maksimālais vecums] pakāpeniski tiks paaugstināts no 62 līdz 65 gadiem". Tādējādi šo divu reformu kombinēšana izraisa īpaši nedrošu situāciju attiecībā uz jaunu juristu iecelšanu amatā un paaugstināšanu, jo 2012. un 2013. gadā varēja iepriekš rēķināties ar to, ka valsts veiks liela apmēra personu iecelšanu amatā, lai aizpildītu brīvos amatus, bet no 2014. gada – maksimālā vecuma, kad jābeidz darbība, paaugstināšanas dēļ – šis amatā iecelšanas process būtiski samazināsies.

39 Ungārija uzskata, ka Komisijas apgalvotā nesaskaņotība ir tikai šķietama. Amata pildīšanas maksimālā vecuma paaugstināšana notiek gandrīz visās dalībvalstīs, kas nerada šaubas par apstrīdētā tiesiskā regulējuma iekšējo loģiku. Precīzāk, tajā šis maksimālais vecums attiecīgajām profesijām ir saistīts ar vecuma pensijas saņemšanas vecumu, lai noteiktais vecums atbilstu ekonomikas un demogrāfijas attīstībai, kam ir bijusi spiesta pielāgoties pensiju sistēma un nodarbinātības politika. Dalībvalstu politika pensiju jomā tātad ir balstīta uz apsvērumu, ka amata pildīšanas maksimālajam vecumam un vecumam, kad personas saņem vecuma pensiju, vienmēr ir jābūt kopīgam, lai varētu nodrošināt norādīto nodarbinātības politikas mērķu optimālu sasniegšanu.

Tiesas vērtējums

Par prasības priekšmetu

40 Vispirms ir jāpārbauda Ungārijas izvirzītais arguments, ka vairs nav jālemj par prasības daļu, jo tai vairs nav priekšmeta pēc sprieduma lietā *Alkotmánybíróság*.

41 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts pienākumu neizpilde ir jāvērtē atkarībā no situācijas attiecīgajā dalībvalstī, kāda tā ir argumentētajā atzinumā noteiktajā termiņā, un Tiesai nav jāņem vērā vēlāk notikušās izmaiņas (skat. it īpaši Tiesas 2004. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-209/02 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-1211. lpp., 16. punkts, un 2012. gada 19. jūlija spriedumu lietā C-565/10 Komisija/Itālija, 22. punkts).

42 Šajā lietā ir skaidrs, ka Komisijas argumentētajā atzinumā noteiktajā termiņā aplūkotās valsts tiesību normas bija spēkā. Turklāt, kā Ungārija pati ir atzinusi tiesas sēdē, kompetentās valsts iestādes ir pieņēmušas, pamatojoties uz šīm tiesību normām, administratīvus individuālus aktus par attiecīgo personu darba attiecību izbeigšanu.

43 2012. gada 16. jūlijā, tas ir, pēc minētā termiņa beigām, kas bija 2012. gada 7. aprīlī, *Alkotmánybíróság* taisīja spriedumu, ar kuru tā atcēla 2011. gada Likuma par tiesnešiem 90. panta ha) punktu un 230. pantu.

44 Ungārija uzskata, ka, tā kā ar šo spriedumu ar atpakaļejošu spēku ir atcelts minētais 90. panta ha) punkts un 230. pants, vairs nevar uzskatīt, ka tie bija spēkā, argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam beidzoties.

45 Tomēr šajā ziņā ir jākonstatē, ka, atšķirībā no šīs sprieduma 41. punktā atgādinātās judikatūras, datums, kurš Tiesai bija jāņem vērā, lai novērtētu Ungārijai pārmestās pienākumu neizpildes esamību, ir 2012. gada 7. aprīlis. Tādējādi *Alkotmánybíróság* spriedumā atpakaļejošais spēks neliek izzust šīs prasības priekšmetam, jo 2011. gada Likuma par tiesnešiem 90. panta ha) punkta un 230. panta atcelšana ir notikusi pēc šī datuma un šī iemesla dēļ tā nevar tikt ņemta vērā.

46 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka, pirmkārt, minētais spriedums nekādi neietekmē pārejas noteikumus, kas paredz 2011. gada Likuma par tiesnešiem 90. panta ha) punktā un 230. pantā paredzētajiem noteikumiem analoģiskus noteikumus. Otrkārt, tā kā šo pēdējo tiesību normu atcelšana tieši neietekmē individuālo tiesību aktu spēkā esamību, ar kuriem ir izbeigtas attiecīgo personu darba attiecības, viņi nav automātiski atjaunoti savos amatos. Tieši otrādi, šīm personām, lai viņas tiktu atjaunotas amatā, ir jāceļ prasība par minēto aktu atcelšanu; prasība, kuras iznākums, kā to tiesas sēdē apstiprināja pati Ungārija, nav drošs.

47 Līdz ar to ir jālemj par prasību pilnībā.

Par prasības būtību

48 Lai novērtētu iebilduma, ko Ungārijai pārmet Komisija, pamatotību, ir jāatgādina, ka atbilstoši Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punktam, ““vienlīdzīgas attieksmes princips” nozīmē to, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas, kuras pamatā ir jebkurš [šīs direktīvas] 1. pantā minēts iemesls”. Minētās direktīvas 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir precizēts, ka, piemērojot tās 1. punktu, uzskata, ka tiešā diskriminācija notiek tad, ja salīdzināmā situācijā pret vienu personu izturas sliktāk nekā pret citu personu jebkura šīs direktīvas 1. pantā minētā iemesla dēļ (2011. gada 13. septembra spriedums lietā C-447/09 *Prigge* u.c., Krājums, I-8003. lpp., 42. punkts).

49 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka apstrīdētajās valsts tiesību nomās ir paredzēts, ka attiecīgie tiesneši, prokurori un notāri pilnībā beidz pildīt savus pienākumus, ja viņi sasniedz 62 gadu vecumu.

50 Personas, kas strādā šajās profesijās un ir sasniegušās 62 gadu vecumu, atrodas salīdzināmā situācijā ar jaunākām personām, kas strādā tajās pašās profesijās. Tomēr pirmās sava vecuma dēļ ir spiestas pilnībā beigt pildīt savus pienākumus (skat. pēc analoģijas iepriekš minētos spriedumus lietā *Fuchs* un *Köhler*, 34. punkts, kā arī lietā *Prigge* u.c., 44. punkts).

51 Apstrīdētās tiesību normas, kuras piemērojot tiek pilnībā izbeigtas personu, kas ir sasniegušas tajās noteikto vecumu, lai varētu pensionēties, darba attiecības, ir jāuzskata par tādām, kas paredz mazāk labvēlīgu attieksmi pret personām, kas ir sasniegušas šo vecumu, salīdzinājumā ar visām citām strādājošām personām. Tādējādi ar šādām tiesību normām tiek ieviesta atšķirīga attieksme, tieši pamatojoties uz vecumu, kas minēta Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā (skat. šajā ziņā 2007. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-411/05 *Palacios de la Villa*, Krājums, I-8531. lpp., 51. punkts).

52 Šajā ziņā Ungārija apgalvo, ka faktiski ar šīm tiesību normām ir veikta amata pildīšanas maksimālā vecuma pazemināšana, lai novērstu pozitīvu diskrimināciju, kas tiesnešiem, prokuroriem un notāriem tika piemērota atbilstoši agrāk spēkā esošajam režīmam, jo viņi varēja, atšķirībā no citiem civildienestā nodarbinātajiem, turpināt pildīt savus pienākumus līdz 70 gadu vecumam.

53 Tātad šāds apstāklis nerada šaubas par to, ka pastāv atšķirīga attieksme pret personām, kurām ir jābeidz pildīt savi pienākumi tādēļ, ka tās ir sasniegušas 62 gadu vecumu, un tām, kas var turpināt pildīt savus pienākumus, jo vēl nav sasniegušas šo vecumu. Atšķirīga attieksme vecuma dēļ ir balstīta uz pašu maksimālā vecuma pastāvēšanu, kuru pārsniedzot attiecīgās personas beidz pildīt savus pienākumus neatkarīgi no tā, kāds ir izvēlētais maksimālais vecumus, un *a fortiori*, kas tika piemērots iepriekš.

54 Līdz ar to ir jākonstatē, ka aplūkotajās tiesību normās ir paredzēta atšķirīga attieksme, kura ir tieši balstīta uz vecuma kritēriju Direktīvas 2000/78 1. panta un 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta, aplūkojot tos kopumā, izpratnē.

55 Tomēr no Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta pirmās daļas izriet, ka atšķirīga attieksme, pamatojoties uz vecumu, nav diskriminācija, ja tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota valsts tiesībās ar likumīgu mērķi un ja līdzekļi šī mērķa sasniegšanai ir atbilstīgi un vajadzīgi (iepriekš minētais spriedums lietā *Prigge* u.c., 77. punkts, kā arī 2012. gada 5. jūlija spriedums lietā C-141/11 *Hörnfeldt*, 21. punkts).

56 Tādējādi ir jāpārbauda, vai apstrīdētās tiesību normas attaisno likumīgs mērķis un vai tā sasniegšanai izmantotie līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi, tādējādi ievērojot samērīguma principu.

57 Attiecībā, pirmkārt, uz šo tiesību normu mērķiem ir jāatgādina vispirms, ka Komisijas izvirzītais apstāklis, ka no tām tieši neizriet neviens specifisks mērķis, nav noteicošs.

58 No Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta tomēr nevar secināt, ka tas, ka attiecīgajā valsts tiesību aktā nav precizēts tā mērķis, automātiski izslēdz, ka šī tiesību norma varētu būt attaisnota. Ja nav precizēts šāds mērķis, ir svarīgi, ka citi attiecīgā pasākuma elementi, ņemot vērā tā vispārējo kontekstu, ļauj noteikt pasākuma mērķi, lai varētu īstenot tiesas kontroli pār tā tiesiskumu, kā arī šī mērķa īstenošanai izmantoto līdzekļu atbilstību un vajadzību (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Fuchs* un *Köhler*, 39. punkts, kā arī lietā *Hörnfeldt*, 24. punkts).

59 Tādējādi ir jāpārbauda argumenti, ko Ungārija izvirzīja pirmstiesas procedūrā, kā arī rakstiskajos dokumentos un tiesas sēdē, saskaņā ar kuriem aplūkotās tiesību normas ir vērstas būtībā uz divu mērķu sasniegšanu, proti, pirmkārt, amata pildīšanas maksimālā vecuma vienādošanu civildienesta

profesijās, garantējot pensiju režīma dzīvotspēju, paaugstinātu nodarbinātības līmeni, kā arī attiecīgās tiesas administrācijas kvalitātes un darbības efektivitātes uzlabošanu, un, otrkārt, ieviest līdzsvarotāku vecuma struktūru, kas atvieglotu jauno juristu piekļuvi tiesneša, prokurora un notāra profesijām, tiem nodrošinot ātrāku karjeru.

60 Attiecībā uz šo mērķu leģitimitāti ir jāatgādina, otrkārt, ka Tiesa jau ir nolēmusi, ka mērķi, kas var tikt uzskatīti par likumīgiem Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē un līdz ar to tie var attaisnot atkāpi no diskriminācijas vecuma dēļ aizlieguma principa, ir sociālās politikas mērķi, kā, piemēram, ar nodarbinātības politiku, darba tirgu vai profesionālo izglītību saistītie mērķi (skat. 2009. gada 5. marta spriedumu lietā C-388/07 *Age Concern England*, Krājums, I-1569. lpp., 46. punkts; 2009. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-88/08 *Hütter*, Krājums, I-5325. lpp., 41. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Prigge* u.c., 81. punkts).

61 Attiecībā uz mērķi civildienesta profesijās vienādot amata pildīšanas maksimālo vecumu ir jākonstatē, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi sava viedokļa 63. punktā, ka, ja šāds mērķis atļauj nodrošināt vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu visām personām attiecīgajā nozarē un saistībā ar viņu darba attiecību būtisku elementu, kāds ir pensionēšanās, šis mērķis var būt nodarbinātības politikas likumīgs mērķis.

62 Attiecībā uz mērķi ieviest līdzsvarotāku vecuma struktūru, atvieglojot jauniem juristiem piekļuvi tiesneša, prokurora un notāra profesijai, pietiek konstatēt, ka Tiesa jau ir nolēmusi, ka mērķis izveidot līdzsvarotu vecuma struktūru starp jauniem un vecākiem ierēdņiem, lai uzlabotu jauno pieņemšanu darbā un paaugstināšanu amatā, optimizētu personāla vadību un vienlaikus novērstu iespējamos strīdus par darbinieka piemērotību savam darbam pēc noteikta vecuma sasniegšanas nolūkā piedāvāt kvalitatīvus tiesas pakalpojumus, var būt nodarbinātības politikas un darba tirgus likumīgs mērķis (iepriekš minētais spriedums lietā *Fuchs* un *Köhler*, 50. punkts).

63 Ja no iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētās tiesību normas attaisno likumīgi mērķi, noslēgumā vēl ir jāpārbauda, vai aplūkojamās valsts tiesību normas ir atbilstīgi un vajadzīgi līdzekļi, lai sasniegtu šo mērķu īstenošanu.

64 Attiecībā uz pirmo mērķi šīs tiesību normas principā ir piemērots līdzeklis, lai īstenotu Ungārijas vienādošanas mērķi, jo tās ir precīzi vērstas uz to, lai, ja ne likvidētu, tad vismaz ievērojami samazinātu amata pildīšanas maksimālā vecuma atšķirības visām profesijām, kas ietilpst tiesu iestādēs.

65 Tomēr ir vēl jānosaka, vai minētās tiesību normas ir arī šajā nolūkā vajadzīgs līdzeklis.

66 Lai pārbaudītu, vai attiecīgās tiesību normas pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu minēto mērķi, un pārmērīgi ietekmē attiecīgo personu intereses, šīs tiesību normas ir jānovieto likumdošanas kontekstā, kurā tās ietilpst, un jāņem vērā gan kaitējums, ko tās var radīt norādītajām personām, gan labums, ko no tām gūst sabiedrība kopumā un indivīdi, kas to veido (skat. 2010. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-45/09 *Rosenbladt*, Krājums, I-9391. lpp., 73. punkts).

67 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka personu kategorijām, uz kurām attiecas minētās tiesību normas, līdz brīdim, kad tās stājas spēkā, tika piemērota atkāpe, kas tām ļāva turpināt pildīt savus pienākumus līdz 70 gadu vecumam un kas šīm personām radīja pamatotu cerību, ka viņas paliks amatā līdz šim vecumam.

68 Ar aplūkotajām tiesību normām notika straujš un ievērojams amata pildīšanas maksimālā vecuma samazinājums, neparedzot pārejas pasākumus, kas varētu aizsargāt attiecīgo personu tiesisko paļāvību.

69 Tādējādi saskaņā ar aplūkojamajiem likumdošanas aktiem, kas stājās spēkā tikai 2012. gada 1. janvārī, pirmkārt, visi tiesneši un prokurori, kas sasnieguši 62 gadu vecumu pirms šī datuma, ir spiesti pamest savu amatu 2012. gada 30. jūnijā vai sešu mēnešu laikā un tie, kas sasniedz šo vecumu no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim beidz pildīt savus pienākumus 2012. gada 31. decembrī vai pēc

laikposma, kas nekādā gadījumā nevar pārsniegt vienu gadu un kas lielākajā daļā gadījumu būs mazāks. Otrkārt, notāri, kas sasniedz 62 gadu vecumu pirms 2014. gada 1. janvāra, beidz pildīt savus pienākumus šajā datumā vai ne vēlāk kā divus gadus pēc jaunās pensionēšanās režīma stāšanās spēkā.

70 Šajos apstākļos attiecīgās personas pēc iestādes iniciatīvas un galīgi atstāj darba tirgu un viņām nav laika veikt pasākumus, it īpaši ekonomikas un finanšu, ko prasa šāda situācija, ņemot vērā apstākli, ka, pirmkārt, viņu vecuma pensija ir, kā tas ir precizēts tiesas sēdē, zemāka par vismaz 30 % nekā viņu darba samaksa un, otrkārt, amata pildīšana beidzas neatkarīgi no iemaksu laikposmiem, kas tātad negarantē tiesības uz pilnu pensiju.

71 Ir jākonstatē, ka Ungārija nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas ļautu konstatēt, ka mazāk ierobežojoša tiesību norma neļautu sasniegt attiecīgo mērķi.

72 Protams, šī dalībvalsts ir apgalvojusi, ka attiecīgajām personām kopš 2011. gada bija iespēja paredzēt, ka viņu pensionēšanās režīmā būs izmaiņas, jo 2011. gada Likuma Nr. LXXII, ar ko ir grozīti noteikti likumi par tiesisko statusu saskaņā ar Pamatlikumu, 10. panta 1. punktā jau bija ietverti "brīdinājuma termiņi", kas arī tika transponēti 2011. gada Likumā par tiesnešiem un pārejas noteikumos. Tomēr, pat pieņemot, ka termiņi varētu būt pietiekami, lai novērstu jebkādu kaitējumu attiecīgajām personām, ir jānorāda, ka Ungārija nekādā ziņā nav precizējusi, ka apstrīdētais tiesiskais regulējums ļautu tiesnešiem, prokuroriem un notāriem ar pietiekamu noteiktības pakāpi paredzēt viņu pensionēšanās režīmā noteiktos grozījumus un veikt vajadzīgos pasākumus.

73 Turklāt Ungārija nav arī norādījusi iemeslus, kuru dēļ, pirmkārt, tā par astoņiem gadiem ir samazinājusi pensionēšanās vecumu, neparedzot šī grozījuma pakāpenisku izkārtošanu, lai gan, otrkārt, Likumā *Tny* ir ne tikai paredzēts, ka pensionēšanās vecuma paaugstināšana par trīs gadiem, proti, pāreja no 62 gadiem uz 65 gadiem, notiek no 2014. gada astoņu gadu laikposmā, bet tā arī stājās spēkā 2010. gada 1. janvārī jeb četrus gadus pirms tā piemērojamības.

74 Kā ģenerāladvokāte ir izvirzījusi priekšplānā sava viedokļa 66. punktā, šīs atšķirības starp apstrīdētajām tiesību normām un Likumu *Tny* veicina, ka to, kuru maksimālais pensionēšanās vecums tiek samazināts, intereses netiek ņemtas vērā tādā pat mērā kā citu civildienestā nodarbināto intereses, kuriem minētais maksimālais vecums tika paaugstināts.

75 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka attiecīgās tiesību normas nav vajadzīgas, lai sasniegtu vienādošanas mērķi, ko norāda Ungārija.

76 Attiecībā uz otro mērķi ieviest līdzsvarotāku vecuma struktūru, lai atvieglotu jauno juristu piekļuvi tiesneša, prokurora un notāra profesijai un viņiem garantētu ātrāku karjeru, ir jānorāda, kā to uzsver Ungārija, ka amata pildīšanas maksimālā vecuma samazināšanas sekas ir daudzu amatu atbrīvošanās, ko var ieņemt jauni juristi, kā arī tas paātrināt attiecīgo profesiju personāla rotāciju un atjaunošanos.

77 Tomēr šādas šķietami pozitīvas sekas īstermiņā var apdraudēt iespēju izveidot tiešām līdzsvarotu "vecumu struktūru" vidējā termiņā un ilgtermiņā.

78 Ja 2012. gada laikā attiecīgo profesiju personāla atjaunošanās būtu būtiski paātrināta tādēļ, ka astoņi gadagājumi tiktu aizstāti ar vienu pašu, proti, 2012. gadagājumu, šis rotācijas ritms krasi samazinātos 2013. gadā, kad būtu jāaizstāj tikai viens gadagājums. Turklāt šis rotācijas ritms kļūtu arvien lēnāks, jo amata pildīšanas maksimālais vecums pakāpeniski paaugstinātos no 62 līdz 65 gadiem, piemērojot Likuma *Tny* 18. panta 1. punktu, kas samazinātu tieši jauno juristu iespējas piekļūt tiesu varas profesijām.

79 No minētā izriet, ka attiecīgās tiesību normas nav piemērotas, lai īstenotu mērķi ieviest līdzsvarotāku "vecuma struktūru".

80 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka ar apstrīdētajām valsts tiesību normām ir ieviesta atšķirīga attieksme, neievērojot samērīguma principu, un ka tātad Komisijas prasība ir jāapmierina.

81 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka, pieņemot valsts tiesisko regulējumu, kurā tiesnešiem, prokuroriem un notāriem tiek noteikts amata pildīšanas maksimālais vecums 62 gadi, kas rada atšķirīgu attieksmi vecuma dēļ un kas nav attaisnota ar likumīgiem mērķiem, un kas katrā ziņā nav atbilstīga un vajadzīga, lai sasniegtu mērķus, Ungārija nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Direktīvas 2000/78 2. pantā un 6. panta 1. punktā.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) pieņemot valsts tiesisko regulējumu, kurā tiesnešiem, prokuroriem un notāriem tiek noteikts amata pildīšanas maksimālais vecums 62 gadi, kas rada atšķirīgu attieksmi vecuma dēļ un kas nav attaisnota ar likumīgiem mērķiem, un kas katrā ziņā nav atbilstīga un vajadzīga, lai sasniegtu mērķus, Ungārija nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 2. pantā un 6. panta 1. punktā;

2) Ungārija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]